

לאה דגנית, ממלכות התיאטרון שנותיה האחרונות היתה לה אהבה של יועצת לשעבר לראש-הממשלה. מאבק בין בת השחקנית ובנות המאהב

לשם הובאה מחוסרת-הכרה, כשהיא סובלת משטף-דם במוח. אמא לקתה בשיתוק בצד השמאלי של גופה ויכלה לדבר רק מילים בודדות. **עד כאן סיפורה של אוהלה.**

גילאון לא מש ממיטתה של אוהבתו. הוא טיפל בה במסירות וכל הזמן היה מאכיל אותה ודואג לכל מחסורה. לאה לא הסכימה להתחנן עם גילאון. היא טענה ששום פיסת-נייר רישמית לא נחוצה לה כדי להוכיח שהיא אוהבת אותו. באותם הימים אפשר היה לפגוש את הגבר הקשיש כשהוא מוביל את כיסא-הגלגלים של אוהבתו בשבילי מוסד שיקומי.

במשך כל זמן מחלתה של דגנית המשיך גילאון להתגורר בבית אוהבתו. דבר שגרם לרטינות בלתי-יפסקות מצד קרוביה. לפני חודשיים הוא נאלץ לעזוב את הדירה ולעבור לבית-אבות. כשחלה הרעה במצבה של דגנית הישישה, הוזעקה בתה אוהלה מניו-יורק. כשהיתה הבת במטוס, נפטרה האם.

בלי פנסיה



אוהלה, שהיא בעלת דירה משלה, ברחוב שלום עליכם ובעלת מכונית, עברה להתגורר בביתה של האם. גילאון, שלקה בהתקף-לב קשה ביום שבו היא נפטרה, לא ידע כלל על פטירתה.

למרדכי גילאון, ענתה: «מה פתאום? הוא איש עשיר!» אוהלה התחמקה מלענות על השאלה. מדוע עזב אוהבה בן ה-80 של האם את הדירה, וענתה: «אני לא יודעת, לא הייתי בארץ ואין לי שום קשר לעניין».

אוהלה הוסיפה שלגילאון יש מישף פחה הרואגת לו. לבסוף, כששאלתי את אוהלה אם היא מכירה את בנותיו של גילאון, ענתה לי בהיתממות: בקרן שי היכרתי אחת מהן. אני אפילו לא זוכרת את שמה. היה לי פעם מיספרי-הטלפון שלה, אבל איברתי אותו.

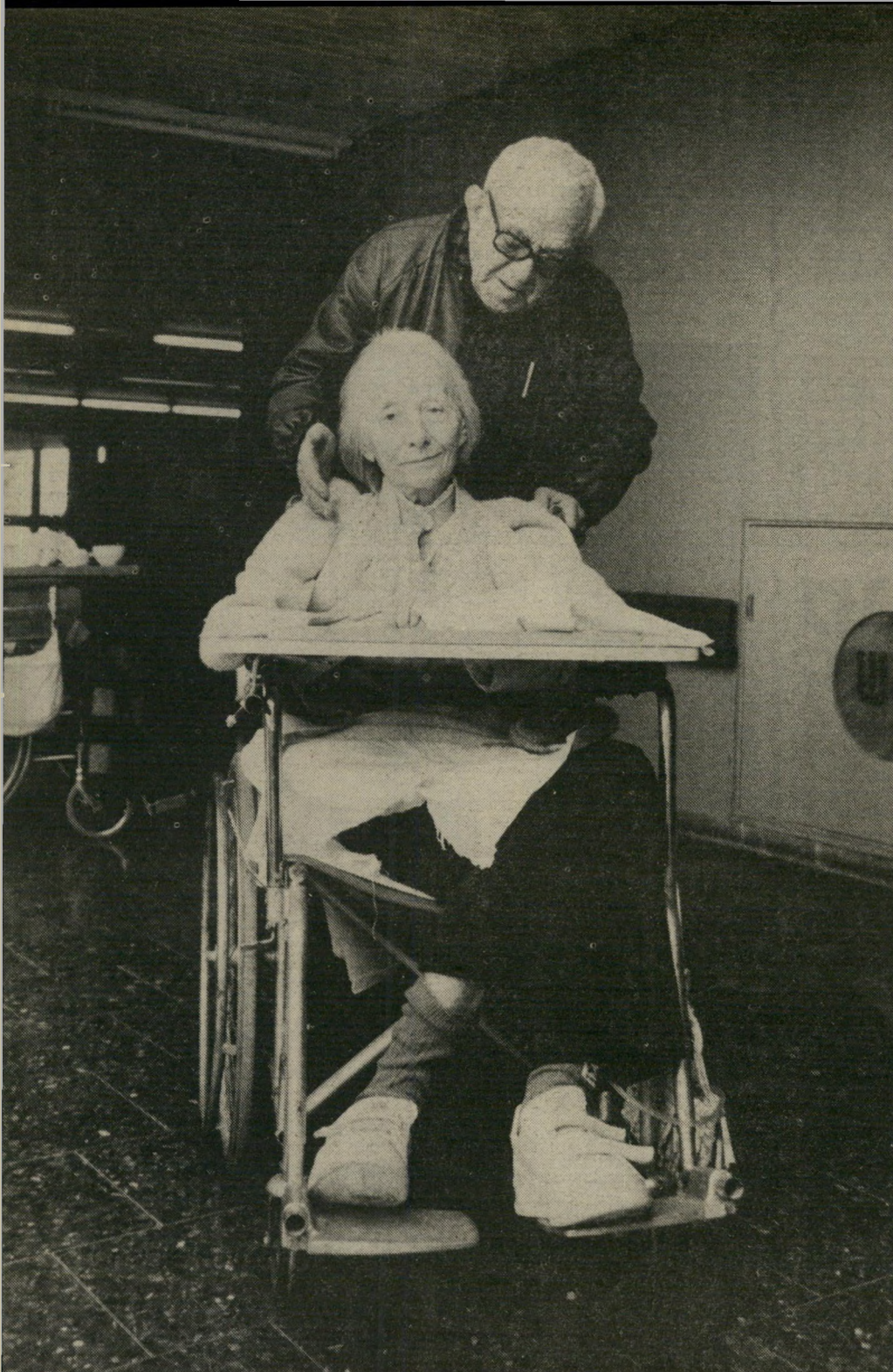
למרדכי גילאון יש שתי בנות. האחת היא העיתונאית צילה שני, שעבדה בהארץ ככתבת לענייני-חברה, הבת השנייה היא אטיה שימחה, אשתו של השופט אהרון משה שימחה, נשיא בית-מישפט השלום בירושלים. אטיה היא מישפטנית, ובעבר עבדה בלישכת יועצת ראש-הממשלה לענייני מעמד האשה.

מימחה עם אטיה, מתקבלת גירסה שונה לחלוטין ממה שניסתה לצייר אוהלה הלוי.

סיפרה שימחה:

האבא שלי טיפל במסירות במשך שנים באמא שלי. שהיתה חולתי פרקינסון ונפטרה. כשאבינו פגש את לאה דגנית, קיבלנו את אהבתם כאהבת-נעורים טהורה. שנה לפני זה התאלמן אבינו מהאמא.

אבא הוא אדם אמיר ולא חסר לו כלום. כשהוא הכיר את לאה דגנית, היא חיה בצניעות רבה, כפנסיונרית.



זוג האוהבים

בני השמונים, לאה דגנית ומרדכי גילאון, כפי שצולמו לפני שנה בבית לווינשטיין שם אושפזה השחקנית הידועה, שלקתה בשיתוק בחלק השמאלי של גופה.

ואו החלטתי לעשות הסכמי-פשרה. שני אנשים שעזרו לי מאוד היו בעלה של האחות, מרדכי בירון, שהתנהגות של אוהלה לא היתה לרוחו, והסופר שימעון חלפי. בהסכמי-הפשרה הוסכם שאבי יעזוב את הדירה, והם יסירו את העיקול על החסכונות של אבי וישלמו את הוצאות המישפט, בסך 2000 דולר. הם שילמו 750,000 שקל והתחייבו לתרום גם תרומה לאמ"י, איגוד-אמני ישראל, על שמה של לאה.

אבי עזב את הבית לפני חודשיים. כ-2 בחודש זה, בשעה שש בבוקר, לאה דגנית נפטרה. בעשר בבוקר לקה אבי בהתקף-לב. אני הייתי היחידה מממש פחתו שייצגה אותו בהלוויה של לאה. רק הרבה יותר מאוחר העזתי לספר לו על פטירתה. זה היה הלם נורא עבורי. כשסיפרתי לו, דגנתי ליה שבתי, שהיא פסיכולוגית במיקצועה, תהיה לידנו. הוא הפיל את עצמו מהמיטה וועק שהוא לא רוצה להמשיך לחיות עוד. מאז הוא הולך כשסטי שחור כרוך על זרועו, לאות-אבל.

הרבה המכאיב לו ביותר זה שבהס"כ הובטח לו שהוא יקבל את הדבר היחירי שביקש מהדירה של לאה דגנית, שם בילה שש שנים מחייו — תמונת פורטרט שלו, שצוירה לאה. עד היום הוא לא קיבל את התמונה.

מעולם לא רצה שום חוקה, לא על הדירה ולא על חצי ממנה. כל מה שהוא רצה זה להישאר שם עד סוף ימיו. בדירה של האשה שהוא כל-כך אהב, מוקף בתמונות ובפסלים שלה.

אוהלה ובן-דודה טענו במישפט שהם רוצים להשכיר את הדירה, כדי לממן את הוצאות אישפוזיה של לאה דגנית במוסד.

סרט שחור



מה שהשפיע עליי ביותר היה יום-ההולדת ה-80 של לאה, שנערך כמישפט. את המסיבה ערך לה אבי. אבא ביקש שאאפה עוגה והוא הביא בקבוקי יין. במסיבה השתתפה גם אסתר רובין, אלמנתו של הצייר ראובן רובין, גילה אלמגור ועוד. את המישפט חה שלה ייצגה אחותה של לאה, ולפי ההתנהגות שלה היתה לי הרגשה רעה, מה גם שראיתי שאבא סובל נורא.

מייד אחרי המסיבה אבא התחנן שנרכוש לו דירה אחרת, כדי שהוא יוכל לטפל במיידיו בלאה. כי הוא טען שבמוסד לא מטפלים בה מספיק, הסברתי לו שזה בלתי-אפשרי, שהוא בקושי יכול לטפל בעצמו.



במסירות. זאת היתה ממש אהבת-נפש. כשלאה אושפזה, אבא נשאר לגור בדירה שלה. אוהלה הגיעה פיתאום מחו"ל והגישה תביעת פינוי נגדו, באמצעות עורך-הדין דורון כוכבי. באותה תקופה אני הייתי בחו"ל. אבא לא ידע איך לטפל בעניין ולקח עורך-דין. מאחר שאבא לא ידע להתבטא לפני השופט, הוא הפסיד במישפט. כשחזרתי מחו"ל, לקחתי את המישפט לידיו והגשתי עירעור. אבי

רק מרמי הביטוח הלאומי. מהאוהלה לא נתנו לה פנסיה, ואבא מימן את הכל במשך כל השנים של התקופה המשותפת של אהבתם. הם חיו כזוג לכל דבר. אבא אהב אותה כל-כך, שאת החסיכונות שהיו לו בבנק דיסקונט בתל-אביב הוא הלך ורשם גם על שמה של לאה דגנית, כשותפה.

אוהלה, שאמה היתה נוהגת לומר עליה כי היא הרבר היחיד שנשאר מתיאטרון האוהלה מתגוררת כיום בניו-יורק, ועוברת במחלקה הפסיכיאטרית של בית-חולים גדול, שם היא מסייעת לחולים להירפא בעזרת מוסיקה. אוהלה מתעקשת לדבר רווקא על ההיסטוריה של המישפחה, ולא על ימיה האחרונים של אמה. כתשובה לשאלה אם הורישה לאה דגנית משוה